

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. IX.

Ноемврий, 1900.

Брой II.

Самообразование.

Ако и образованитѣ държави да сж сторили много за всеобщото разпространение на просвѣщенiето между масата на населението, пакъ далечъ не се е още направило всичко, що би могло да се направи. У насъ, особено, има още мисго да се прави за разпространение на общата просвѣта между народа ни. Ние сме, разбира се, зели една крачка напредъ по тази посока, но полето е още широко предъ насъ.

Въ Съединенитѣ Държави на Америка се полагатъ голѣми усилия не само за всеобщото разпространение на просвѣщенiето, но и за самообразованието. Прѣди повече отъ двайсетъ години се отвори въ Държавата Ню Йоркъ покрай хубавото езеро *Шитоква* Лѣтно Училище съ разни курсове начинайки отъ най-простия до най-виспия, именно за проповѣдници и образовани люди. Епископъ Винсентъ бѣше единъ отъ основателитѣ на тѣзи курсове, които се учатъ не само на всѣкадѣ изъ Америка, но и по всички части на свѣта дѣто се говори английскиятъ езикъ. Тѣзи курсове сж станали много популярни и хиляди мъже, жени и юноши ги слѣдватъ и чрѣзъ тѣхъ добиватъ срдѣно образование.

Нѣма нужда да доказваме нуждата отъ подобни курсове и у насъ, дѣто има хиляди мъже, жени и млади момчета и момичета жадни за наука, които биха могли да се въз-

ползуватъ и да добиятъ необходимитѣ за всѣкого познания.

Водимъ отъ тѣзи съображения Епископъ Винсентъ, който е назначенъ да надзирава Европейскитѣ Конференции за четири години, прѣдлага единъ курсъ за прочитание приспособенъ за всички, които нѣматъ срдѣно образование. Въ основата на този курсъ е религиозниятъ прочитъ отъ Библията; но въ курса влизатъ и книжки съ кратки биографии на велики и знаменити мъже, както и други книжки съ възпитателно, книжовно и научно съдържание. Ние прѣпорѣчваме на читателитѣ внимателно да прочетатъ статията на Епископъ Винсентъ на стр. 171. Платътъ, който прѣдлага Епископъ Винсентъ заслужа вниманието на всички, които отъ сърдце желаятъ своето себеусъвършенствование. Той заслужа да се обсъди и отъ всички, които може би да сж мислили върху нѣкой подобенъ планъ, какъ да помогнатъ на онѣзи, които копнѣятъ за самообразование, но не знаятъ какъ да го постигнатъ; не знаятъ що да сторятъ за да познаятъ длѣжноститѣ си къмъ Бога и своитѣ съчеловѣци и какъ да придобиятъ необходимо нужднитѣ познания. Врѣме е да се заинтересуватъ всички образовани люди въ този планъ; да се освободятъ отъ всѣко себелюбие и да мислятъ повече за ползата на други — да помагатъ на старанията имъ да се самообразуватъ. Особено призоваваме вниманието на всички наши пастори на този курсъ, да го прѣпо-

ржчатъ най-постоятелно на всички свои черковни членове, които иматъ нужда да го слѣдватъ отъ началото на новото столѣтие — 1 Януарий 1901 и редовно да продължаватъ за напредъ.

Единъ Русинъ между Китайски Сектанти.

Г-нъ Делинъ описва въ Септемврийската книжка на сп. Nouvelle Revue опитноститѣ на единъ руски индженеринъ, Г-нъ Лобза, между една важна китайска секта, нарѣчена „Защитници на Прѣслѣдванитѣ“.

Главната квартира на сектата се намира въ единъ градъ въ Манчурія, нарѣченъ Нин-Гута, и тамъ Г-нъ Лобза положилъ голѣми старания да открие въ какво именно различава тази секта отъ официалната религия на Буда. Слѣдъ като билъ най-учтиво отблъснатъ отъ одного отъ главнитѣ мъже на сектата, Г-нъ Лобза обърналъ вниманието си на единъ мизеренъ храмъ на края на града, свещеникътъ на който храмъ той знаелъ, че билъ свързанъ съ водителитѣ на сектата. Задачата, която ималъ Русинътъ, станала извънредно трудна отъ факта, че губернаторътъ на Нин-Гута заповѣдалъ на всички чиновници да не влизатъ въ никакви сношения съ Руси и никога да не имъ откриватъ нѣщо по частния животъ на Китайцитѣ. Г-нъ Лобза посѣтилъ храма, и казалъ на свещеника му, че архитектурата на храмоветѣ на Нин-Гута му направили дълбоко впечатление по причина на оригиналността си, че той се живо интересува въ религията на Китайцитѣ, и особено въ вѣрванята на тази секта, които вѣрвания той би желалъ да му се обяснятъ. Свещеникътъ обяснилъ, че храмътъ билъ посветенъ на Пуса, единичното божество на сектата, членоветѣ на която не посѣщавали други мѣста за поклонение. Сектата се отличавала съ своята трезвеностъ; тѣ не пушили нито афионъ нито тютюнъ, не пиели китайска ракия, и се наричали братия. Сектата се много разпространявала изъ Китай; въ всѣки градъ членоветѣ си избиратъ единъ началникъ, който бива пожизненъ, и чиято работа е да надзирава моралността на своитѣ единомисленици. Членство въ сектата се придобива само съ съизволенieto на членоветѣ въ града, и приемането на новъ привърженикъ се празнува съ голѣмо тър-

жество. Въ молитвитѣ, които свещеникътъ принася на Пуса за всѣкой новъ членъ, забѣлѣжително е, че нѣма прошение обращеникътъ да стане голѣмъ търговецъ, и това се счита за доказателство, че сектата прѣзира богатството. При приемането му новия членъ промѣнява името си, чрѣзъ поставяне слога „лай“ въ срѣдата, обичай, който дава възможностъ на членоветѣ да се разпознаватъ, кадѣто и да сж. Членоветѣ на сектата сж твърдѣ благотворителни и си помагатъ въ старостъ и въ нужда.

Толкова Г-нъ Лобза се научилъ отъ свещеника. Той ималъ случай тѣй сжщо да говори и съ единъ познатъ нему чиновникъ, който принадлежалъ на третия разрѣдъ, или разрѣда на синята кордела. Този господинъ приелъ Г-на Лобза твърдѣ учтиво, и изпърво никакъ не искалъ да говори за сектата; но когато разбралъ, че Г-нъ Лобза вече знаелъ много нѣща, той говорилъ по-свободно. Той се обявилъ противникъ на сектата, членоветѣ на която той описалъ като слаби хора, прикриващи пороцитѣ и прѣстѣпленията си подъ маската на възвишени учения. Обществото, заявилъ той, било крайно опасно, и той обяснилъ, чо когато новъ членъ влизалъ въ сектата, той билъ принуденъ да даде клѣтва, че никога нѣма да открие тайнитѣ ѳ, подъ страхъ че ще бжде убитъ отъ своитѣ другари. Туй било доказателство на китайския чиновникъ, че сектата била съвсѣмъ лоша; той прибавилъ, че китайскитѣ власти никакъ не я одобрявали и запрѣщавали никой да се не присъединява къмъ нея. Прѣди десетъ години, продължилъ той, сектата подигнала възстание въ Пекинъ, и направила покушение на живота на Императора.

Естествено русинътъ останалъ много забърканъ отъ тѣзи двѣ съвсѣмъ различни версии. Но едно обстоятелство го направило да подозира дадения отъ мандарина отчетъ — именно фактътъ, че той осжждалъ сектата за тѣхната любовъ къмъ равенството. „Тѣзи мизерни хора“, казалъ той, „считатъ стареца и юноша, мандарина и селенина, богатия и просека равни и че иматъ право на сжщата почестъ.“ Г-нъ Делинъ, обаче, не разрѣшава напълно въпроса, на мандарина ли или на свещеника трѣбва да вѣрваме, ако и да е очевидно, че той изобщо е наклоненъ да приеме дадения отъ свещеника отчетъ.

Свързка на Китайското Правителство със Движението на Боксеритѣ.

Прѣвземането на града Тиенцинъ отъ съюзнитѣ войски на 15 Юлий (н. с.) бѣше тѣй неочаквано, че разнитѣ съкровища, архиви и монетни палати нѣмаха време да скриятъ съкровищата си или да изгорятъ документитѣ си. Въ официалния яменъ (канцелария) на вицецаря пишуциятъ тѣзи рѣдове биде помолень отъ съюзнитѣ сили да прѣгледа всичкитѣ оставени документи въ Информационния Отдѣлъ, и съ това дѣйствиелно намѣрили документи, които явно показватъ, че Китайскитѣ чиновници сж били замѣсени въ движението на Боксеритѣ. Единъ документъ е квитанция за суми дадени за саби назначени да се доставятъ на Боксеритѣ. Думитѣ на квитанцията сж тѣй ясни, щото не доущатъ никакво съмнѣние за съучастието на Яменскитѣ чиновници.

Вицекралтъ оставилъ дневника си, и въ него се намѣри забѣлѣжка, че на 16-й на шестия мѣсець, (въ който день избѣгалъ, 12 Юлий) 12,000 таели били дадени на началника на Боксеритѣ, Чанг Те Чингъ, за храна на неговитѣ хора. Прѣди тази забѣлѣжка има друга за 1,435 таели платени на Янг Шао Чиенг за бѣло брашно за Боксеритѣ, които били на брой до 2,200 въ това мѣсто; брашното щѣло да имъ стигне за два дня. Послѣ има и друга бѣлѣжка за 40 таели дадени на раненъ Боксеръ; 100 таели на семейството на Ма Кун Сей, убитъ въ една битка Боксеръ. Тѣ сж само нѣколко отъ забѣлѣжкитѣ. Не се споменува нищо за кредитъ. Освѣнъ горнитѣ намѣриха се и Боксерски официални прокламации. Черни и възмутителни ако и да сж тѣ сравнени съ меморандумитѣ написани за Китайскитѣ посланници въ Лондонъ и Вашингтонъ, пакъ тѣ сж почти невинни сравнени съ други отъ поранна дата намѣрени въ същата книга. За главитѣ на двама чужденци поднесени на вицецаря, дадени били на приносителя по 30 таели на глава. Обезглавенитѣ трупове на двама американски матрози били намѣрени на бойното поле на 25 Юний. За малки плячки отъ чужденци се често споменува въ тази записка. Притежанieto на такава плячка се считало като доказателство за поражението на чужденци и се награждавало. Парично изживение не трѣбвало да се щади ако дѣй-

ствително можало да докара падането на поселенията на чужденцитѣ. Плащанитѣ за главни пари обясняватъ една ужасна сцена, що се случила въ арсенала Хсику, който нѣколко дня билъ въ рѣцѣтъ на английския адмиралъ Сеймура и неговата дружина.

Когато падналъ храбриятъ Бейтсъ и неговитѣ двама матрози, Китайцитѣ се опитали да имъ отрѣжатъ главитѣ. На другата нощъ видѣли нѣколко Китайци да се криятъ въ трѣстиката наблизу. Тѣ били прободени съ щикове; единиятъ отъ тѣхъ се държалъ яко о една торба, а когато я отворили, намѣрили главата на артилериста Уаткинсъ. Въ Яменската архива се намѣрили копия отъ депеши, въ които Ей Лу, бившиятъ Чилиски вицецарь, прѣпорѣчвалъ двама видни Боксери Чангъ и Уай, на прѣстола за награди. Пъленъ регистъръ на всичкитѣ Боксери въ селата около Тиенцинъ, съ имената и възрастта имъ, датитѣ, въ които тѣ запалили черкви, и наградитѣ, що получили, се намѣри отъ пишуция тѣзи редове и помощника му Г-нъ Лохъ Чи Мингъ, свършилъ въ Пекингския Методистки Университетъ.

Когато се потуши Боксерското въстание, надѣваме се, че този регистъръ ще послужи за отдѣляне овцитѣ отъ козитѣ и опрѣдѣляне наказанията. Намѣриха се и дѣй писма отнасящи се до Пао-Тинг-Фу, градъ отстоящъ около 134 километра отъ Тиенцинъ, гдѣто дѣй Американски мисонерски дружества иматъ мисии. Едното носи дата 6 Юлий; то било писано отъ провинциалния съкровищникъ до вицецаря. Слѣдуюция пасажъ се намира въ него: „Нан ней янг куан гиао танг феи шао янг пи нй хай“ („Черквата и къщата бидоха нагорени, и чужденцитѣ повредени“). Послѣдното изрѣчение означава смъртъ. Другото писмо носи дата 2 Юлий: „Онзи день шесть седемъ мисонери бидоха убити. Слѣд туй почна да вали дѣждъ, и сега още вали. Ако вие въ Тиенцинъ се нуждаете отъ дѣждъ, на ли знаете какво да правите — *убийте нѣколко мисонери*. Този дѣждъ веднага станалъ прѣдметъ на ликувание отъ съкровищника и Боксеритѣ, понеже показвалъ удобренieto на небето на тѣхното грозно дѣло и турилъ край на дългата суша.

Ние въ Тиенцинъ бѣхме много загрижени за този градъ, но мислехме, че мисонеритѣ избѣгали къмъ югъ. Два мѣсеца никакъ не получихме писма отъ мисонеритѣ тамъ, но

вицекралътъ е знаелъ твърдѣ добръ, че тѣ били убити. Споменува се и за Католишкото село Юнгъ Лию, село което цѣли три мѣсеца противостояло на Боксеритѣ. Селянитѣ направили окопъ и купили нѣколко пушки Маузерки; послѣ тѣхната рѣшителностъ, рѣководена отъ бацитѣ, извършила останото. Съкровищникътъ — нека се помни това противъ него — казва, че прѣдложилъ чрѣзъ прокламация „4000 тaelи на оногова, който би намѣрилъ срѣдство да прѣвземе селото; но до сега никому не се удало това.“

Други документи се оказаха отъ прѣголъма цѣна на командантитѣ на съюзнитѣ сили. За примѣръ, слѣдъ като напусналъ укрѣплението, Шип-Чангъ, командантипътъ доложилъ на вицекраля, че билъ разбитъ, но прибавилъ: „Не ще могатъ да намѣрятъ топоветѣ ми, защото сж скрити.“ Послѣ продължава и казва, че когато се прѣвзематъ обратно укрѣпленията, ще се намѣрятъ подъ пода на барутницата.“ Това свѣдѣние биде изпратено на офицера, що командувалъ укрѣплението, и топоветѣ били изровени. Офицеринътъ на Пей-Тангското укрѣпление писалъ, че нѣмалъ доволно торпеди и топове, и че билъ изпълненъ съ страхъ щото прѣживѣвалъ „една година въ единъ день,“ когато се много страхувалъ, че силитѣ ще дойдатъ да го нападнатъ. При намирането на писмото съюзницитѣ отишли и прѣвзели укрѣплението безъ съпротивление. По този начинъ ние помогнахме за да ускоримъ края на кръвопролитие и мизерията около насъ. — *Прѣп. Фредерикъ Браунъ.*

Ню Йоркската Конференция за Чуждестраннитѣ Мисии.

Голѣмото събрание държано въ града Ню Йоркъ отъ 17 Априлъ до 1 Май, 1900 г. се счита най-великото събитие, що се е случило въ историята на управлението чуждестраннитѣ мисии. То е било извънредно по числото на прѣдставляванитѣ дружества, присѣтстваващитѣ делегати и общата публика, що се стичала на всѣко събрание; по разнитѣ третиранни прѣдмети прѣзъ петдесетъ и шестътъ събрания; по удивителния ентузиазмъ показанъ отъ онѣзи, които сж били честити да присѣтствуватъ; и по обширното участие, що възбудили събранията върху енергическия американски печатъ. На прия-

телитѣ на мисиитѣ въ всички части на свѣта конференцията не може да не бѣде крайно ободрителна и насърчителна. Конференцията е била почетена съ присѣтствието на Президента на Съединенитѣ Държави; имало е 2,500 делегати и мисиионери и на всичкитѣ събрания присѣтствували 150,000 възгоржени слушатели. Всичко това може справедливо да се земе като нагледенъ урокъ по увеличението и разширението на живото участие въ мисионерското дѣло. Деньтъ на присѣтвателя, деньтъ на индиферентността е миналъ; днесъ Черквата въ всичкитѣ си клонове рѣшигелно се старае да слуша заповѣдта на учителя: „Идѣте и научѣте всички народи,“ и сега разбиратъ хората, че нѣма нищо безразсѣдно въ лозинката: „свѣтътъ да се придобие за Христа прѣзъ двадесетото столѣтие“.

Една тайна за успѣха на тѣзи събрания бѣше тази, че конференцията е била люлъяна, тѣй да се каже, въ молитва, и въ врѣме на дългитѣ приготовления и прѣзъ всичкитѣ ѳ засѣдания, поддържана е била отъ усърдна вѣрваща молитва.

Делегатитѣ отъ разнитѣ черкви и окрѣзи изъ Съединенитѣ Държави и Канада били многочисленни и влиятелни. Въ сравнение съ тѣхъ делегатитѣ отъ Великобритания и Европейския материкъ били твърдѣ малцина и броели всичко сто и четиринадесетъ души.

Изобщо управлението на Конференцията било прѣвъзходно. Въ нѣкои отношения първитѣ засѣдания, въ сѣбота, 21 Априлъ, бѣха най-забѣлѣжителни. На първото събрание, стичането за първъ пѣтъ на повече отъ 2500 способни, интеллигентни мъже и жени, всички дълбоко заинтересувани въ евангелизирането на езическия свѣтъ, било по само себе си прѣважно събитие. Събранието било подъ рѣководството на Г-на Харисона, бивши президентъ на Съединенитѣ Държави, който държалъ рѣчь пълна съ християнски ентузиазмъ, възвишени принципи и полезни факти. Между слушателитѣ имало ветерани, които били прѣкарвали живота си въ нѣкои отъ най-труднитѣ мисионерски полета, способни администратори, подъ чието рѣководство великитѣ мисионерски дружества сж постигнали сегашното си положение на сила и влияние, мъже, чиито пера сж редактирали периодическитѣ списания и писали книгитѣ, които прѣзъ послѣдното поколение

тъй обширно сж разпространили влиянието и силата на мисиитѣ. И много госпожи присъствуваха, и по този начинъ придаха голѣмо значение на всеобщо приетия фактъ, че мисионерската работа е велико поле за влиянието на женитѣ; и младото поколение било много видно, не само въ служителитѣ на разнитѣ организации, но и въ лицата на мнозина отъ двата пола, които сж готови да отидатъ на фронта, щомъ се събератъ потребнитѣ за това срѣдства.

Голѣма стѣпка по посоката къмъ популяризиране на Конференцията се зела, когато Изпълнителната Комисия присъстваше на едно отъ събранията на Макинли, Президента на Съединенитѣ Държави, който въ словото, що държалъ, показалъ, че присъствувалъ като християнинъ съ познаване на и съчувствие съ сегашнитѣ мисионерски старания, и чувствувалъ, че е привилегия да сдружи престижа на високата си служба съ цѣлитѣ и ламтенията на онова голѣмо и възтържено събрание. На онѣзи, които сж навикнали на тържественитѣ церемонии свързани съ царски посѣщения, самата безпретенциозностъ на случая бѣше прибавено очарование, и нѣка се надѣваме, че всички високопоставени лица ще дойдатъ до убѣждението, че високата служба не може никога по-полезно и прилично да се употреби отколкото въ поощрението на онѣзи велики прѣдприятия, които спомагатъ за мира и спасението на свѣта.

Понедѣлникъ, 23 Априлъ (н. с.) почнали осмодневнитѣ събрания. Тѣ били разнообразни, обемисти и отъ най-голѣма важностъ. Малко сж били незасегнатитѣ прѣдмети; но събранията не били въ сжщностъ конференция. Четенитѣ слова били по необходимостъ, слова къмъ по-голѣми събрания, и краткитѣ слова тъй сжщо били полезни и назидателни.

Първиятъ день билъ посветенъ на общи принципи и на единъ прѣгледъ на столѣтието; вториятъ, на евангелизаторска работа, градска работа и прѣвеждане на Библията; третиятъ на възпитание и книжнина; четвъртиятъ на трънливия въпросъ за дружни сношения и раздѣляние на полета, а събранията слѣдъ пладнѣ и вечерята били посветени на работа отъ женитѣ; петиятъ на себеподдържане и практическо управление; шестиятъ на работа на млади хора; седмиятъ на медицинска работа и книжнина;

последниятъ на домашна работа (работа въ онѣзи държави, които поддържатъ чуждестранни мисии) по отношение къмъ мисиитѣ. Много отъ тѣзи събрания, особено онѣзи за работата на женитѣ и онѣзи посветени на интереситѣ на младитѣ били отъ извънредно възторженъ характеръ.

Християнскитѣ черкви, които поддържатъ чуждестранни мисии иматъ нужда да бждатъ по-добрѣ наставени въ разнитѣ отдѣли на мисионерска работа, особено по отдѣла на мисионерска книжнина. Работниците въ всѣко мисионерско поле отдавна сж разбрали, че този е отдѣлтъ, дѣто сж потребни най-способни мъже и дѣто прѣимуществено се изисква най-добра работа; но църквитѣ не изпращатъ работници каквито този отдѣлъ изисква. Несъмнено едно отъ най-важнитѣ събрания било великолѣпното събрание държано въ Петъкъ вечеръ, прѣдсѣдательствувано отъ Г-на И. Б. Ангелъ, президентъ на Мишиганския Университетъ и устроено да възбуди по-живъ интересъ у търговцитѣ. Главниятъ ораторъ билъ Г-нъ С. Б. Кейпенъ, Прѣдсѣдател на Американския Бордъ за Чуждестранни Мисии. Той обогатилъ рѣчника на защитниците на мисионерското дѣло съ ново и добрѣ намислено изрѣчение, когато казалъ, че за напредъ черквата е длъжна да пази „да не навѣгва вече виновния черковенъ членъ, който не дава нищо за поддържане на мисионерското дѣло“. Ние даваме долната извадка изъ това възбудително слово, не за това, че е било по-добро отъ многото други слова държани на Конференцията, но за туй, че може да се земе като образецъ и на другитѣ слова държани прѣдъ многолюдни събрания:

„Единъ Американски епископъ ни е казалъ, че единъ възпитанъ християнинъ може да противодѣйствува на влиянието на хиляди безграмотни и порочни мъже. Ако е тъй, то милионитѣ ученици въ нашитѣ училища сега могатъ да се равнятъ съ биллионитѣ езичници, и слѣдъ немного години тѣзи милионъ ученици ще прѣминатъ и другъ милионъ ученици ще ги замѣстятъ. Не искамъ да говоря сега за това, що миситѣ сж сторили за науката, само ще кажа, че всѣка мисионерска станция е научна обсерватория. Когато евангелието на Сина Божия влѣзе въ едно мѣсто, то дава смъртеленъ ударъ на десиотизма. Когато единъ човѣкъ стане чадо Божие, той гледа да имъ всичко, що е християнско — християнско обѣзало, християнски мобили, християнски

земледѣлчески орждия, и всичко християнско. Ние имаме мотото, че „Търговията всѣкога върви подиръ знанието“, по това не е истина, както бихъ могълъ да ви докажа, ако да имахъ врѣме; по това е истина: „Търговията всѣкога върви подиръ мисионерина“. Това е пълнѣло истина въ случая съ Хавайскитѣ острови. Въ 1843 г. износътъ на тѣзи острови билъ 1,125,000 лева; миналата година той бѣше 50,000, 000 лева. Цѣлата търговия въ тѣзи острови прѣди шестдесетъ години е била по-малка отъ 1,500,000 лева. Миналата година тя бѣше 135,000,000 лева.

„Сега, азъ съмъ готовъ да допусна, че този не е най-високиятъ видъ аргументъ, чрѣзъ който да се прави възражение въ полза на мисиятъ, но казвамъ, че като имаме хора които се приемиватъ и казватъ, че нѣмало полза отъ чуждестраннитѣ мисии, по-добрѣ е да имаме на рѣка нѣколко факти отъ този родъ за да имъ ги прѣдставимъ и да имъ докажемъ колко сж невѣжи.

„Ние всички знаемъ безпокойствието, що владѣе по всички свѣтъ, тъкмо тъй както е било, когато Исусъ дошелъ на този свѣтъ. Япония и Китай се биха, и Китай се пробуди. Америка се би съ Испания, и ние (Американцитѣ) сме всесвѣтска сила днесъ, както не сме били никогa. Русия се пригизва прѣзъ Сибиръ въ Китай, и бурниятъ центръ сега е въ Китайскитѣ морета. Три велики нации има въ свѣта — Тевтонската, която обгръща и Англо-Саксонската; Латинската и Славянската. Струва ми се че Латинската е на отпадане, и борбата е между Славянската и Англо-Саксонската.

„Що се отнася до нашата длъжностъ: Ние имаме отворенъ свѣта, и както е казалъ Прѣдсѣдателъ Ангелъ, имаме и готови маже. Великата нужда сега е отъ пари да се поддържа работата. Освѣтъ отъ пари имаме нужда и отъ християнско държавничество отъ най-висока степенъ. Ние трѣбва да сдружимъ работата у дома както и въ странство, тъй че да можемъ да нанесемъ най-силния по възможности ударъ. Най-великото явление на това столѣтие е страстта на челоуѣци да спасатъ челоуѣчеството, вдхновени отъ любовъ къмъ Господа Исуса Христа. Да вървимъ напредъ. Да дадемъ по трѣбнитѣ за тази велика работа пари, и Богъ ще ги посвети и Богъ ще ни даде побѣдата“.

Въ свързка съ Конференцията имало и изложба на мисионерска книжнина и любопитноти.

Прѣсмѣтнало се, че прѣзъ осемтъ дни, прѣзъ които е била отворена Конференцията, отъ 50,000 до 60,000 посѣтили тази изложба. Тукъ пакъ имаме мѣрка за възбудения интересъ въ града Нью Йоркъ, най-заетия въ търговски работи, най-прѣдадения може би на парата градъ на свѣта.

Въ деня токо слѣдъ сключването редовнитѣ засѣдания на Конференцията се държало неформално събрание отъ членове на мисионерски дружества и отъ мисионери за да разгледатъ въпроса може ли да се стори нѣщо за да се спази влиянието на Конференцията и дадения отъ нея потикъ. Много внушения били прѣдложени. Онова, което най-много общава за бъдащото било това, дѣто наскоро ще се събере пакъ една конференция отъ около 200 души, делегатитѣ на която да бъдатъ добрѣ запознати съ мисионерско управление. Идеята е тази, че това събрание ще може мадро и успѣшно да се съвѣшава върху важни въпроси и да усвои резолюции, които по възможности да бъдатъ приети отъ разнитѣ мисионерски дружества, и по този начинъ да се земе една стѣпка напредъ въ работи, които се приематъ за най-желателни. За тази цѣль има да се състави комисия, която ще се назначи отъ американския и британския комитети. Ако този планъ се развие както трѣбва, то велики нѣща ще могатъ да се извършатъ.

Трайнитѣ резултати отъ говоренето, разискванията и четенитѣ реферати ще се съхранятъ въ отчета, който ще се редактира внимателно и ще се отпечата тази есенъ въ два тома. Може би, че е още рано да се прѣсмѣтне какви ще бъдатъ трайнитѣ ефекти отъ това велико събрание; но вѣроятно измежду тѣхъ слѣднитѣ ще бъдатъ най-видни:

1. Изнамѣрването способи, чрѣзъ които всички отдѣли на Евангелската Църква да дѣйствуватъ заедно въ мисионерска работа, въпрѣки относително маловажнитѣ църковни работи, които още ги раздѣлятъ.

2. По-дълбоко впечатление на публиката за важността на извършенитѣ отъ мисионеритѣ дѣла, и за работата що остава още да се върши и за готовността на работници да вършатъ тази работа, да може само Черквата да намѣри срѣдства за да ги изпрати.

3. Тази Конференция отбѣлѣзва една епоха въ напредъка на мисионерското дѣло. Тя показва, че деветнадесетото столѣтие е било периодътъ на приготвянето; може би двадесетото ще види свѣта евангелизиранъ. Прогресътъ отъ 1800 до 1900 г. е билъ тъй великъ, щото дори и това велико дѣло не ще се види много велико за годинитѣ между 1901 и 2000 г.

Нѣколко Думи отъ Мѣдри Мѣже за Словото Божие.

„Азъ употрѣбявамъ Св. Писание, не като арсеналъ, при когото да прибѣгвамъ само за оръжие да защищавамъ тази партия или да разбивамъ неприятелитѣ ѝ, но като безподобенъ храмъ, дѣто обичамъ да бѣда, да разгледвамъ хубостта, симетрията и великолѣпието на сградата и за да увелича моето страхопочитание, да възбуда своето усърдие къмъ Бога, който се тамъ проповѣдува, и комуто се отдава поклонение.“ — *Робертъ Боулзъ.*

„Библията е съкровището на сиромаша, утѣшението на болния и подпорката на умирающия. Други книги могатъ да забавляватъ и поучаватъ въ свободно отъ работа врѣме, особениятъ триумфъ на тази книга е да създаде свѣтлина всрѣдъ тъмнината, да облекчава скърбта, която не допуска друго облекчение, да даде лѣча отъ надежда на сърдцето, което друго човѣческо утѣшение не може да досѣгне, а пъкъ виновностъ, отчаяне и смъртъ изчезватъ прѣдъ светото ѝ вдъхновение. Има нѣщо въ духа и слога на Библията особено приспособено да заинтересува и най-проститѣ хора.“ — *Робертъ Холъ.*

„Въ водитѣ на живота, Божественитѣ Писания, има и плитки и дълбоки мѣста; плитки мѣста, гдѣто може и агнето да газнѣ, а дълбоки, гдѣто може и слонътъ да плува.“ — *Епископъ Холъ.*

„Нека това прѣпорѣчи Писанията на нашата любовъ и прилѣжаніе, дѣто великата имъ тема е нашиятъ изкупителъ, и издѣйствуваното отъ Него Изкупление; дѣто тѣ съдържатъ учението за Неговото прѣвъзходство — истинска картина сж за Неговата безподобна хубостъ. Ако да се вгледвахме повече въ тѣхъ, то щѣхме всѣкидневно да видимъ въ тѣхъ повече Него и по този начинъ необходимостта да Го любимъ повече.“

— *Архиепископъ Лейтонъ.*

Иисусъ въ Пустинята.

Духътъ отведе Иисуса далечъ отъ множества, които изповѣдваха грѣховетѣ си подъ влиянието на Иоана. Бидейки вече „изпълненъ съ Духа Светаго, Той отиде неподпомогнатъ отъ никого човѣка да бѣде „искусѣнъ отъ диявола, да посрѣщне каквото,

въ единъ видъ или другъ, всегда напада всички онѣзи, които сж водени отъ Духа, и което може да се посрѣщне само въ Божието присѣствие, когато сърдцето има съобщение съ себе си и изпитва силата на божественото водителство, вънъ отъ човѣчески съвѣти или развлечения. По този начинъ Богъ поставя началенъ печатъ на тържествеността на човѣческата отговорностъ, при все че никой не е самъ, защото Отецъ е съ него.

Искушенията Иисусови сж отъ три вида и прѣдставляватъ онѣзи на човѣчеството. Първото прави възвание на плътта; но ако и грубитѣ форми на чувственото прѣлъщение да могатъ правилно да се надвигатъ само чрѣзъ божествено наставената сила на съвѣстта, има обикновени нужди на тѣлото, както за примѣръ гладъ и жажда, които могатъ несъзнателно да се удовлетворятъ безъ да мисли човѣкъ, че ние зависимъ отъ Бога. Ние приемаме това въ молитвата, що казваме прѣди ядене, което е радикално благодарителенъ актъ. Но то е станало обичайно и редко възбужда чувството на упование на „Отца нашего, който е на Небеса,“ колкото често и да сме просили отъ Него „хлѣба нашъ насѣщній.“

По този начинъ можемъ да разберемъ лъкавството на изкушението да удовлетвори Иисусъ очевидна нужда чрѣзъ упражнението на Своята специална сила, която ласкателниятъ изкусителъ приема, че Му била наскоро дадена. Но това би значело да развали силата на това, че той бѣ изкусенъ въ всичко подобно намъ, и по този начинъ Той не щѣше да даде примѣръ за такъво съпротивление на просто искушение, който примѣръ човѣкъ би могълъ да слѣдва.“

Не се изисква, обаче, чудо, да си доставимъ това, отъ което естествено се нуждаемъ. Но като го добиваме съ обикновени срѣдства, ние сме наклонни да забравяме своята зависимостъ отъ Бога. Храната, за примѣръ, е първата нужда на човѣчеството. Тя прави мозъкъ и рѣцѣ. Отъ тукъ човѣкъ бива изкушаванъ да се облѣга на сили, които го водятъ да игнорира нуждата отъ божествено съобщение; и всѣко пѣрвание въ тѣзи сили помага на цѣлѣта на изкусителя, защото, ако веднѣжъ се подкопае вѣрата на човѣка въ Бога, то той може тайно да бѣде отвлеченъ въ независимостъ, която бива фатална за пълния човѣчески животъ.

Това посочва на първото внушение на изкушителя че Исусъ, когато огладялъ, можалъ да удовлетвори най-невинната човѣшка нужда чрезъ свое собствено дѣло. И на това внушение Той отговаря — „Не съ хлѣбъ само живѣе човѣкъ, но и съсь всѣко слово Божие.“ Това обгръща цѣлото поведение на живота. Ако Той, Началникътъ на нашата вѣра, би отстъпилъ на първото искушение, то не би имало нужда отъ друго.

Второто прави възвание съ по-голямъ хитростъ на онѣзи, които мислятъ, че сж без-опасни въ увѣрението си за божествена под-држка. То не внушава тѣлесно угождение, но сочи на свидѣтелството на откровението, и напомнява способа на онѣзи, които въ врѣме на Исусовия земенъ животъ, искаха знакъ като доказателство за духовна властъ и биваха строго изобличени отъ Него. Въ една форма то притежава влиянията светостъ

АДМИРАЛЪ ДЮН, героятъ на Манила.

чрезъ публични наложено мжчителства, както въ случая съ Хиндузкитѣ факири, или срѣднѣвѣковнитѣ стѣпни светни. Но то обгръща всичкия онзи аскетизмъ, който е назначенъ да се вижда отъ човѣци.

Съ други думи то се отнася до онѣзи, които не се съобразяватъ съ общеприетата процедура на основаие „Писано е“ „или до онѣзи“ които прѣдлагатъ учения противни на нашия разумъ на сжщото ужъ основание. Въ всѣки случай то има за цѣль да оскърби

Духа Светаго въ онази съвѣсть, която тайно отхвърля въикащи притезания, колкото нагледъ повелителни и да сж, когато не се подкрѣпятъ отъ вътрѣшния гласъ. То изкривява жизненвото чувство на отговорностъ прѣдъ една невидима сила и може да се отблъсне само съ размишлението: „Да не изкусимъ Господа Бога твоего.“

Сжщиятъ отговоръ приляга и на третото изкушение Исусово, което е най-лукаво и най-обемливо отъ всички. Защото то бѣше из-

кушение, отъ което, въ една или друга форма, всѣкой бива изкушаванъ.

Четемъ, че изкусителятъ показалъ на Исуса всичкитѣ царства на свѣта и славата имъ, и казалъ: „Всичко това ще ти дамъ, ако паднешъ и ми се поклонишъ.“

Въ това прѣдложение се е откривало неколкократно надмощие. То щѣше да дойде съ врѣме, когато апостолътъ можеше да каже: „Богъ Го прѣвъзвиси и Му даде име, което е надъ всѣко друго име, щото на името Исусъ да се приклони всѣко колѣно.“

Но послѣдното изкушение на дявола бѣше това, да може ужъ Исусъ да постигне изведнѣжъ върховна цѣль, да напусне трудния пътъ на покорностъ къмъ Всемогуща Воля, да не чака вече това, що би открила тази Воля; но да си оздрави непосредствена властъ на свѣта. Силата, обаче, що очакваше Исусъ трѣбваше да Му се даде на „небето“ и на земята. И заради това отговорътъ бѣше: „Господу Богу твоему да се поклонишъ и Нему само да послужишъ.“ На Сатанинското прѣдложение е липсвало силата на божествено дарование. Тогазъ Го напуска дяволътъ, и вмѣсто него дошли ангели.

Но послѣдното прѣдложение на Сатана отбѣлѣзва чисто единствена криза въ историята на свѣта. Не е толкова далечъ отдалечена отъ насъ, щото да лежи вънъ отъ границата на онѣзи изкушения, що сж общи на човѣка, защото то обгръща изкушение, на които всички сж изложени, особено онѣзи, които се стараятъ да постигнатъ нѣкоя блѣскава цѣль. Прѣдлаганата цѣль може да бѣде тъй привлѣкателна, тъй добра, щото човѣкъ, когато му се покаже съмнителенъ пътъ за постигането ѝ, почнува да мисли, „Да го опитамъ ли?“ Това прѣдложение е като направеното на Исуса. Дяволско внушение е това, че цѣльта оправдава срѣдствата.

И отговорътъ — Господу Богу твоему да се поклонишъ, и Нему само да послужишъ — показва единичниятъ пътъ прѣзъ който можемъ да избѣгнемъ прѣлъщението да сторимъ зло за да излѣзе добро, колкото извиняемо и да се види злото, колкото нагледъ прѣвъзходно доброто, що се желае. „Правото“ е единичното, що трѣбва да прави единъ християнинъ. Това е свещенниятъ законъ (строгъ, неумолимъ като кръста), който ни е оставилъ Христосъ, при отстояване на праводо-

подобно изкушение за да придобиемъ велика цѣль чрѣзъ съмнителни срѣдства.

Този законъ има сила и по отношение къмъ постигането каква да е цѣль, било въ науката, филантропията (човѣколюбие) търговията, обществения или политическия животъ. Онази цѣль трѣбва да се прѣслѣдва честно, и съ търпение. За постигането за всѣка цѣль има само единъ начинъ, изложенъ въ изречението: „Да бѣде въ васъ същото мъдрование, което бѣше и въ Христа Исуса.“

Много обаче се учимъ отъ окончателното съпротивление на дявола на Господа нашего, защото може да има нѣщо въ нашия християнски пътъ, което ни се изпречва съ изключително прѣлъстително влияние. Така изпитванъ човѣкъ бива изкушенъ да мисли: „Дотегнало ми е да се старая добро да струвамъ. Скиталъ съмъ се въ пустинята отъ изкушения. Желалъ съмъ да бѣда воденъ отъ Духа Светаго, и това е всичко, що добивамъ. Защо да не прѣстана да чакамъ единъ Богъ, който ме остави въ такъво положение? Ще намѣря другъ начинъ на облекчение и ще извлѣка по-голямъ полза отъ свѣта, дарбитѣ, почеститѣ и наслажденията му.“ Тукъ, пакъ, можемъ много да се научимъ отъ сатанинския натискъ върху Исуса, около когото, до тогазъ, не бѣха се събрали ангели, но който билъ самъ съ дивитѣ вѣтровъ. Човѣкъ може да бѣде заобиколенъ отъ злитѣ сили на душевно унижение и неизвѣстностъ, лоши отъ вълци и лъвове, и изкусителятъ шепне: „Твоята перспектива не е добра — просто ожидание на облекчение. Ти си билъ доволенъ врѣме въ пустинята на изпитъ, и нищо не те е ползувало. Я виждъ царствата на свѣта и славата имъ. Поклони ми се. Изпий моето вино отъ човѣшко удоволствие и наслада.“ Нѣкои си биватъ силно изкушени да напуснатъ трудния пътъ на търпеливото постоянство въ добротворство, и на тази мисль нѣма другъ отговоръ освѣнъ Исусова: „Господу Богу твоему да се поклонишъ и само Нему да послужишъ.“

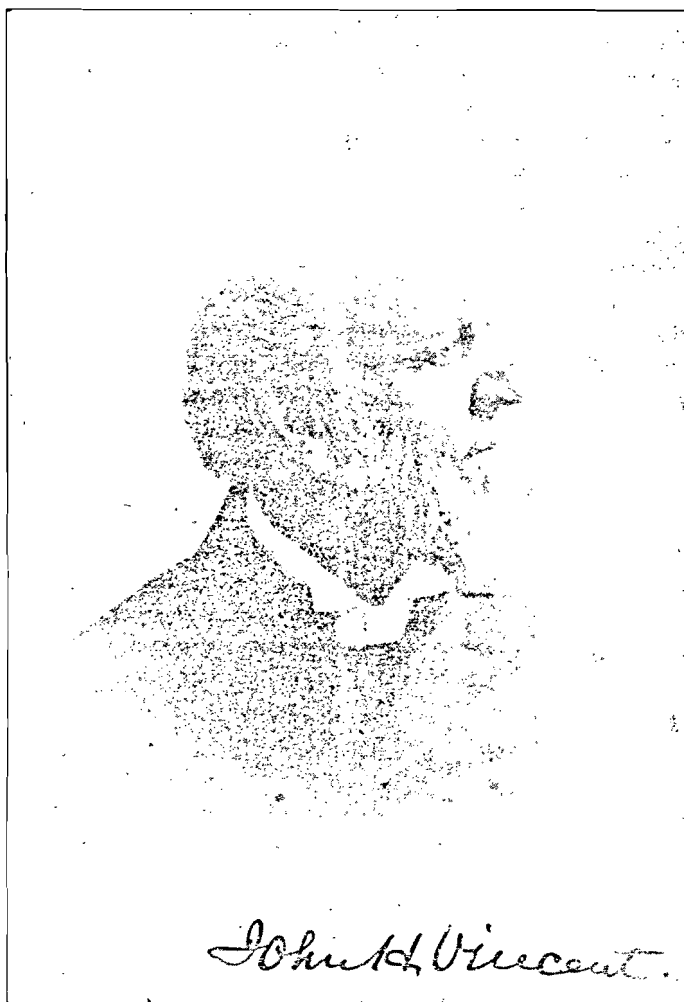
„Тогазъ Го остави дяволътъ; и ето ангели пристѣпиха и служаха Му.“ Тѣй е всѣкога. Божествена помощ навѣрно дохожда на най-осамотения въ пустинята на изпита, който бидейки воденъ отъ Духа, твърдо се държи о Божията правда.

Епископъ Джонъ Х. Винсентъ.

Приятно ни е, дѣто можемъ да дадемъ въ този брой на нашето списание портрета на Епископъ Джонъ Х. Винсентъ, който прѣдсѣдателствува на послѣдната годишна конференция на Методистката Епископална Мисия, държана въ Русе отъ 18-й до 23-й миналий Септемврий. Съгласно приетото рѣшение въ послѣдната Генерална Конферен-

ция въ Америка, Епископъ Винсентъ биде назначенъ за четири години да надзирава Методисткитѣ Конференции въ Европа, тъй че ще имаме привилегията да го видимъ още три пѣти въ България—до 1904 г.

Епископъ Винсентъ е роденъ въ гр. Тжскалуса, щатъ Алабама (Америка), на 23 Февр. 1832 г. Неговитѣ родители се прѣмѣстили на сѣверъ въ щата Пенсилванія въ 1838 г. Той получилъ образованието си въ градо-

ветѣ Милтонъ и Люнзбургъ, Пенсилванія и въ Ню Йоркъ, Ню Джерси. Въ 1850 г. получилъ лицензия (позволително) като Мѣстенъ Проповѣдникъ; въ 1853 г. билъ приетъ въ 1853 г.; ръкоположенъ билъ диаконъ въ 1855 г. и презвитеръ въ 1857 г. Като пастиръ служилъ въ държавитѣ Ню Джерси и Илиной отъ 1853 до 1864 г. Отъ 1865 до 1867 г. е билъ заетъ съ специална работа по Недѣлнитѣ Училища. Служилъ като Се-

кретаръ на Дружеството за Недѣлнитѣ Училища и на Трактатното Дружество отъ 1868 до 1888 г. Въ сжщата (1888 г.) билъ избранъ Епископъ. Като Епископъ е живѣлъ въ гр. Вѣфало (Ню Йоркъ) отъ 1888 до 1893 г., Топека (Канзасъ) отъ 1894 до 1900 г.

Епископъ Винсентъ пѣтувалъ въ Европа въ 1862, 1863, 1872, 1878, 1880, 1887 и 1893 г. и въ Египетъ и Палестина прѣзъ 1863 и 1887 г. Той е авторъ и на нѣколко книги: „Се-

гашиното Недѣлно Училище, „Шитакванското Движение,“ нѣколко книжки по Всеобщата и по Библейската история. Въ свръзка съ Г-на Люисъ Милеръ той основалъ така нарѣчения Шитаквански лѣтепъ университетъ въ Америка въ 1874 г. и въ 1878 г. наредилъ „Шитакванския Книжовенъ и Наученъ Курсъ,“ който курсъ е назначенъ за млади и сръднеевзрастни, които не посѣждатъ сръдни учебни заведения.

Епископъ Винсентъ има и забѣлжителна дарба като сказчикъ. Той е държалъ въ Америка редъ популярни сказки по разни прѣдмети. Въ Недѣля, 20-й миналий Септемврий, на 5 часа слѣдъ пладѣ той държѣ въ Методистката Черква въ Русе сказка върху Ингерсола (знаменитъ американски безвѣрникъ) и Муди (знаменитъ американски свещенопроповѣдникъ) и прѣдстави по единъ твърдѣ назидателенъ начинъ контраста въ живота на тѣзи двама мъже. Сказката биде изслушана съ голѣмо внимание. Ние ще имаме и другъ пѣтъ случай да говоримъ за дѣятелността на Епископъ Винсентъ.

Работа за Идущитѣ Нѣколко Седмици.

Ветхата година изтича. Това значи свършкѣтъ на единъ вѣкъ.

Новъ вѣкъ скоро ще започне. Богъ така ни е създалъ, щото тѣзи начала и свършѣци ни досегатъ; правятъ ни да си задаваме въпроси; водятъ ни да гледаме назадъ и напредъ; внушаватъ ни промѣненія въ поведението ни; вдъхнуватъ въ насъ известни желанія; пораждатъ въ насъ нови рѣшения; опѣтватъ ни къмъ нови старания. Колко силно дѣйствува това свойство на нашето естество, когато промѣнението, което ще се извърши, е промѣнение отъ едно столѣтие въ друго!

Не щемъ ли употребѣи това благоврѣмие за себе си и за слушателитѣ си? Не щемъ ли почна изново единъ животъ на пълно старание, на пълна прѣданность къмъ Бога?

Не щемъ ли се залови да приготвимъ слушателитѣ си да почнатъ новия вѣкъ въ истинско живѣяне? Не щемъ ли се простре къмъ приятелитѣ си, които още не сж се рѣшили, и да ги убѣдимъ да почнатъ Сега и да направятъ новий Вѣкъ свое благоврѣмие да се обърнатъ къмъ Бога?

Нашитѣ дѣца и младежта — не щемъ ли

да ги приведемъ при Христа, откровенно да изповѣдатъ вѣрата си въ Него прѣди да почне новия вѣкъ? Мислѣте за това. Почнѣте изведнѣжъ. Проповѣдайте. Говорѣте публично и частно. Раздавайте брошурѣ. Прѣдставете на челоуѣцитѣ великитѣ Божии истини за „Грѣхъ,“ „Покаяние,“ „Вѣра,“ „Послушание,“ „Спасение въ Христа, и „Свето Живѣяне.“

Драги Братие; Почнѣте тази работа веднага.

Цюрихъ, Ноем. 2, 1900.

Еп. Винсентъ.

Курсъ за прочитане за Стари и Млади за прѣзъ Новото Столѣтие.

ОТЪ ЕПИСКОПЪ ВИНСЕНТЪ.

1. Цѣлѣта ни е да поканимъ голѣмо число млади и стари да почнатъ единъ курсъ систематически прочитѣ съ влизането на новото столѣтие, Януарий 1, 1901 г.

2. Курсѣтъ ще обгръща кратки прочити по биографически, исторически, научни и практични прѣдмѣти; той е назначенъ за много заети съ работа хора, които чувствуватъ нуждата отъ самообразование и които могатъ и искатъ да посветятъ нѣколко минути всѣки день на това добро дѣло. Той е за бащи и майки, които желаятъ да иматъ по-свършено общение съ своитѣ дѣца въ тѣзи дни на всеувеличаващо се просвѣщение и голѣми улеснения за придобиване образование; за млади хора, които сж принудени да работятъ за прѣпитанието си и които (както и много богати и охолни хора) биватъ изкушени да прѣнебрѣгватъ обработването на едина, двата или петѣтѣ таланта, що Богъ имъ е далъ; и за всѣчки хора, които иматъ на разположението си малко врѣме, което лесно биха могли да употребятъ въ ползецъ и интересенъ прочитъ.

3. На членовѣтъ на нашата Църква, на нашитѣ църковни служители, на членовѣтъ на Недѣлното Училище и на Епвортскитѣ дружини, и особено на нашитѣ свещенослужители ние правимъ възвание за тѣхната симпатична помощъ да подбуждатъ нашитѣ люди да растатъ въ знание и по-живо да се интересуватъ въ „всичко що е истинно, праведно, честно, любезно и доброхвално“ (Фил. 4; 8.) и по този начинъ да „приложатъ на благодатѣта знание“ (2 Петр. 1; 5).

4. Върваме, че такъв общъ планъ за прочитъ може да се направи практиченъ и обещедостъпенъ, ако:

1) Курсътъ е краткъ и може лесно да се изучи отъ хора въ всички житейски звания;

2) Да е достатъчно разнообразенъ за да отговаря на вкуса на разни разрѣди читатели;

3) Да е положително библейски и религиозенъ както и книжовенъ и наученъ за да спомогне и за по-свършенъ и дѣтеленъ църковенъ животъ и за лично самообразование;

4) Да прѣдвижда и такива прѣдмети, отъ които да могатъ да се ползуватъ и свещенослужители и хора съ сръдно образование;

5) Прѣпоръчваме да се назначи за всѣка Годишна Конференция една Изпълнителна Комисия за оная конференция, която комисия да се грижи за турянето въ изпълнение на прѣдлагания планъ вжтрѣ въ прѣдѣлитѣ, що обгръща конференцията.

6) Имаме при това прѣдвидъ издаването на нова поредица църковни брошури и малки (за въ джебъ), евтини книжки, и да интересуваме нашитѣ църковни списания да пишатъ и да даватъ полезни внушения по образованието, изучаването на Библията, общеобразователния прочитъ, домашни помагала за развиване вкусъ за прочитане и проучване пр.;

7) Учебната година ще се раздѣли на двѣ части отъ по четири мѣсеца: 1) Отъ 1 Януарий до края на Априлъ; 2) Отъ Септемврий до края на Декемврий;

8) Надѣваме се отъ 1 Януарий 1901 г. да почнатъ курсове за прочитъ на слѣднитѣ езици: български, фински, нѣмски, италиански, норвежки и шведски.

9) Прѣдлагаме слѣдния курсъ за първитѣ четири мѣсеца (Януар. до края на Априлъ 1901 г.):

1) Четение изъ Библията.

2) Четения върху Църквата, Ученията и Живота ѝ.

3) Биографически четиво.

4) Възпитателно, Книжовно и Научно.

10) Слѣдниятъ е четиримѣсечниятъ курсъ усвоенъ отъ Конференциитѣ, които говорятъ нѣмски:

1) Четения изъ Библията: Повѣстѣта за Първитѣ Начала, както се разказва въ Бит. гл. I до XI; Пс. I, II, III, XV, XIX, XXIII

XXIV и Словото на Гората Мат. гл. V, VI и VII — или могатъ да се зематъ опрѣдѣленитѣ въ Библията мѣста за „Дружинитѣ на Епвортския Съюзъ“, или онѣзи на „Международния Съюзъ за Прочитане на Библията“. Върваме, че мнозина ще могатъ да взематъ всичкитѣ тѣзи Библейски чтения.

2) Четения върху Църквата, ученията и живота ѝ: „Съкращение на ученията“ както то биде прѣдставено отъ Епископитѣ въ Словото имъ прѣдъ послѣдната Генерална Конференция; „Характерътъ на Методиста“ отъ Джонъ Уесли: нѣколко свещени пѣсни върху „Черквата“ изъ книгата „Свещени Пѣсни“; Джонъ Уесли и Църквата на Първото Столѣтие“.

3) Биографически: „Животътъ на Цвингли“, Живота на Алберта Дюреръ“ и на Джонъ Уесли“.

4) Възпитателни: „Моето Училище: Повѣстъ за себеобразованието“ отъ Н. Е. У. Л. „Единъ Погледъ на Вселената“.

Ние се надѣваме да можемъ да усвоимъ горния курсъ съ нѣкои малки измѣнения и да извѣстимъ за това въ идущия брой на „Хр. Свѣтъ“.

Естественнитѣ Закони и Дѣйствиата на Духа Светаго.

Богъ е авторътъ на естественнитѣ закони и тѣ подъ извѣстни условия трѣбва да изразяватъ Неговата воля. Ние като че сме оправдани да прѣдполагаме, че подъ всички обикновени обстоятелства тѣ сж изразение на Божията воля. Какво да е изключение отъ или противорѣчие на тѣхъ трѣбва да е резултатъ отъ врѣмenni и изключителни обстоятелства, и не може да изразява Божиятѣ прѣбивающи способности. Това основно положение, което едва ли допуска отрицание, води къмъ много изобщо непризнати заключения.

Законитѣ за дѣйствието на Духа Светаго въ религиозни служби трѣбва да сж съгласни съ психологичнитѣ закони на човѣшкото естество. И тѣй, за да знаемъ какъ да си оздравимъ дѣйствието на Божественния Духъ, ние трѣбва да изучаваме законитѣ, що управляватъ дѣйствието на човѣшкия умъ и да дѣйствуваме съобразно съ тѣхъ.

Че Духътъ работи по този начинъ може да се забѣлѣжи на всѣкадѣ. Впечатлението отъ

присъствието на Духа, като правило, е съ-размѣрно съ числото на присъствающитѣ. Хората не могат да дойдатъ силно подъ влиянието на Духа съ пъленъ стомахъ, съ студени тѣла, въ прѣтоплена стая, или въ какво да е състояние, което пречи на бър-зото и свободно дѣйствие на ума. Религиоз-ната сила у единъ свещенопроповѣдникъ е пропорционална съ силата на неговитѣ ми-сли, въодушевлението на негова стилъ, ма-гнетизма на неговото присъствие, и пр. Всячко що спомага за душевния интересъ, ще спомага много и за религиозното влияние.

Любопитство, новостъ и пр., могатъ твърдѣ полезно да се употребятъ въ поощряване силата на едно религиозно събрание. И трай-ността на впечатлението ще противостои на критиката, че силата е просто човѣшка. Резултатитѣ отъ тази сила прѣбиваватъ въ прѣобразуването на характера.

Въ раннитѣ дни на Г-на Муди знамени-тия американски евангелистъ, хората бѣха наклонни да отдаватъ чудеснитѣ резултати на отвлечени дѣйствия на Божия Духъ. Но слѣдъ малко се забѣлѣзало, че Г-нъ Муди притежавалъ елементитѣ на велика личностъ, и неговитѣ способности имали въ себе си човѣшка мъдростъ, и неговото дѣло се съобразявало съ законитѣ, чрѣзъ които се впечатлява чо-вѣшкото естество. Г-нъ Муди, съ всесвѣт-ската си репутация, привличаше хиляди души да го слушатъ, и Духътъ си е служилъ съ интереса въ неговата личностъ да създаде велико религиозно впечатление.

Ако, обаче, тази мисль се тласне до край-ностъ, ние ще се изложимъ на опасността да дохождаме до заключение, че едничката сила въ тѣзи движения е съсредоточването на човѣшки интересъ, и цѣлото влияние на човѣшка почва. Примѣритѣ, по които Бо-жиятъ Духъ е дѣйствувалъ независимо отъ човѣшки условия сж достатъчни да ни изба-вятъ отъ подобно заключение. Когато Джона-такъ Едвардсъ, прочутиятъ американски све-щенопроповѣдникъ въ края на миналото сто-лѣтие, държалъ исторически знаменитата си проповѣдь, не ни се казва да ли сж били благоприятни психологическитѣ условия. Други примѣри ще дойдатъ на ума на други; но едва ли ще бѣде безопасно да заключимъ отъ явно изключителни обстоятелства че мо-гатъ безопасно да се игнориратъ човѣшкитѣ закони, и че зависимостъ отъ божествена сила

само, безъ всяко отношение къмъ човѣшка сила е достатъчна за успѣхъ. Богъ би мо-гълъ да работи независимо отъ законитѣ на човѣшкото естество; но очевидно не е Не-говата воля тѣй да прави, освѣтъ да отго-вори на нѣкое специално искание.

Това не е малоуважаване на божествената сила. Богъ е Богъ на законъ. Неговътъ Духъ дѣйствува по принципи въ божественото ес-тество. Откриването, че Той дѣйствува спо-редъ извѣстни условия, а не по други, не намалява Неговата сила, но само възвишава Неговата мъдростъ. Той не дава славата Си на друго. Отъ друга страна, Той не дѣй-ствува тѣй произволно, щото човѣкъ бива оставенъ свършенно на случая въ жела-нието си да съдѣйствува съ Него, и да си оздрави божествена сила.

И тѣй ние заключаваме, че при изуча-нето на Словото за да намѣримъ, що е Богъ общалъ и какъ се упражнява Неговата сила, имаме нужда да изучаваме и човѣка, зако-нитѣ, подъ които дѣйствува неговото есте-ство, мотивитѣ, що го управляватъ, какъ мо-жемъ да се приближимъ при него, отъ какво се той възмущава, за да можемъ най-успѣшно да придобиемъ неговото съизволение и да управляваме волята му. Тѣзи закони, когато се откриятъ, ще бждатъ Божиятъ закони и способитѣ на дѣйствието на Духа. Прѣне-брѣгването имъ безсѣмѣнно е повело къмъ много несполуки и обезсърдчения на черквата.

Нѣма съмнѣние, че единъ възгледъ съв-сѣмъ противоположенъ на този е до голѣмъ размѣръ прѣобладавалъ. Нуждно се е счи-тало, за да бѣде човѣкъ сигуренъ за боже-ственото съдѣйствие, да се отстрани всѣко човѣшко внушение, сжждение и заключение; че колкото по-далечъ може да отиде човѣкъ отъ здравия разумъ и общепризнатото при-личие, толкова по-сигурно щѣло да бѣде из-явлението, що послѣдвало отъ Господа; и колкото повече една служба се съобразява съ добъръ вкусъ, удобство и здравъ разсж-дѣкъ, толкова повече ѳ липсвали божествена сила и благоволение. Подозрение може да се подигне въ ума на нѣкои, че този, който употребява това срдѣство отстранява сж-дението на всѣкого друго освѣтъ на себе си. Човѣци съ разстроени нерви, подъ въз-буждение, въ което е съвсѣмъ липсвало се-бевладѣнието, сж се считали да въплотаватъ чистото и неразмѣсено изявление на Духа

Светаго. Това се е поддържало помимо факта, че здравомислящи зрители сж казвали: „Ако това е религия, не я искаме.“ Подъ това владѣюще мнѣние, човѣци съ хладнокрѣвентъ и здравъ разсѣдѣкъ, съ безукоризненъ животъ, сж били прѣзирани за туй, че не показвали нищо отъ онази френезия, която се зема ужъ за знакъ на това, че е изпълненъ нѣкой съ Духа.“

Ние ще се научимъ единъ день, че религиозниятъ животъ е просто нормалниятъ животъ, рационалниятъ животъ, интензивентъ както най-силно нажежено желѣзо, именно за туй, защото условията го изискватъ; но всѣко отклонение отъ здравия разумъ и нормалния изразъ на истинно чувство ще се счита слабостъ, а не сила.

Единъ по-добъръ периодъ и по-добро образование ще ни дадатъ изразъ на по-добъръ развитъ и укрѣпенъ религиозенъ животъ, който ще може да се защищава съ законитъ на човѣшкото естество.

„Едно просихъ отъ Господа, това ще търся: да живѣя въ дома Господенъ въ всичкитъ дни на живота си, да гледамъ красота Господня и да Го дира въ храма Му.“ (Пс. 27; 4).

Нищо не може да замѣсти Евангелието.

Защо търсятъ хората да замѣстятъ Евангелието съ друго нѣщо? Защо, вмѣсто готовно да признаватъ своята обязаность да приематъ Евангелието поради божествената му властъ, простотата му, приспособимостта му на всѣки отдѣлъ и периодъ на живота, допуснатата му достатѣчностъ да поправи характера, и увѣрението за спасение, що то прѣдлага, загрижено да търсятъ хората другъ начинъ за удовлетворение копнѣнията си за духовна истина и надеждитъ си за небето? Никога не сж били по-настоятелно прѣпорѣчвани нови учения вмѣсто Евангелието отколкуто сега. За примѣръ теософията *), агностицизмътъ, материализмътъ, спиритизмътъ, така нарѣчената християнска наука **) и социализмътъ, за да не говоримъ

за други, броятъ съ хиляди своитѣ привърженици, и всѣко отъ тѣзи учения се счита и често откровенно се изповѣдва да е вседостатѣчната, ако не и единичката истинна религия, и можала напълно и удовлетворително да замѣсти християнската система, както е изложена въ Евангелието.

Кое е причината на това безпокойствие на човѣчеството? Не трѣбва много надалечъ да търсимъ отговора. То е за туй, дѣто съзнанието за грѣховността е всеобщо, и дѣто християнството не прави спогодба съ грѣха, но ни учи да се поправимъ и съвършено да напуснемъ грѣха въ името Христово и съ Неговата помощъ. Това именно хиляди не искатъ да го сторятъ. Тѣ се стараятъ да се убѣдятъ, че не сж грѣшници. Тѣ отричатъ заявлението на Евангелията, и търсятъ нѣщо, което мислятъ, че или ще имъ достави полесенъ пътъ къмъ небето, или пакъ ще бѣде по-съгласно съ особенитѣ имъ желанія и амбиции. Несъмнѣнно до когато човѣшкото естество продължава да е каквото е, дори и християнството да продължава да упражнява благотворното си влияние и да записва лоялно по-голѣми числа подъ знамето на кръста, пакъ тѣзи и подобни тѣмъ човѣшки теории ще се прѣдлагатъ и приематъ намѣсто християнството.

Не ни се дава обѣщание, че всички човѣци ще приематъ нѣкога евангелието, въ смисълъ, че нѣма да има изключение, дори и въ деня на всеобщото му приемане и пълновластие. Жалното е, че всичкитѣ тѣзи теории сж праздни. Ние не казваме, че ни една отъ тѣхъ нѣма елементи на истина въ себе си. Повечето отъ тѣхъ сж смѣсъ отъ здравъ разумъ и безумие, отъ добро или зло, отъ подигащи и понижаващи наклонности, послѣднитѣ, обаче, сж по могъщи. Но всички сж праздни, защото не сж основани на фактитъ на духовното естество на човѣка. Тѣ не отговарятъ на дѣйствителнитѣ му нужди. Тѣ не доставятъ валидна помощъ въ часа на утѣснението му.

Отъ най-ранния периодъ до днесъ Евангелието е продължавало ясно и безпрѣкословно да доказва на всѣки безпристрастенъ изслѣдователъ, че то, и само то е окончателната върховна вѣстъ къмъ човѣка; че то само е Неговото опрѣделено и достовѣрно срѣдство за изкуплението на човѣчеството отъ грѣхъ и осѣждане. Който се съмнява въ

*) Отъ грѣцкитѣ думи *теос*, богъ и *софия*, мъдрость. Ученията за прѣдполагаемо сношение съ Бога и върховни духове и за придобиването на свѣрхчовѣшко знание чрезъ физически процеси и пр.

**) Нова Американска секта, която има съвсѣмъ гривп поятия за Бога и за вѣрата.

тази истина, еслѣтъ по отношение на историята и опитността, както и по отношение на философията и разума. Той затваря ушитѣ си, дори отчасти и несъзнателно, на възвръщането на собствената си съвѣсть. Той затваря очитѣ си на свидѣтелството на човѣчеството, съ което той се всѣкидневно досѣга, защото, право разбранъ, урокътъ отъ всѣко справедливо наблюдение е този, че Богъ е говорилъ на човѣцитѣ чрѣзъ Христа, и само чрѣзъ Христа, за тѣхното изкупление. Дано не остане непослушана тази божествена вѣсть.

Опитността като Учителъ.

Почти невъзможно е да опѣнимъ както трѣбва способността да се учимъ отъ своята опитностъ, понеже опитността трѣбва да е за повечето хора първото оръдие за възпитание. Опитността, ако е изпитователна, не ни остава, каквито ни е намѣрила; тя или обогатява или оголва, увеличава или намалява индивидуалната ни сила; и тя прави едното или другото въ точната степенъ, съ която приемаме или се изключваме отъ възпитателното ѣ значение. Има мъже и жени, които се опѣлчватъ срѣщу вълнитѣ на изпита, както плавачътъ се опѣлчва срѣщу морскитѣ вълни, като просто си пробива пътъ прѣзъ тѣхъ; и често има извѣстенъ героизмъ, въ отчаятелния куражъ, съ който се държи трудно положение, или се търпи голѣмъ изпитъ. Но това подъ най-добритѣ и най-благороднитѣ условия е отрицателно настрояние; то не е настроенето, което отнема отровата на скърбта, и което извлича духовна сила и индивидуална мощъ отъ злощастнето. Има мъже и жени, които прѣкарватъ живота си, борайки се на всѣка стѣпка на пътя, залавяйки се съ геройската но невъзможна задача да се противятъ на неизбежното и борейки се съ несъпротивимото. Твърдѣ възможно е, човѣкъ да стои срѣщу цѣлия порядѣкъ на живота и да не иска нито стѣпка да отстъпи, и да умре на поста си безъ да се дръпне назадъ; но това не е настроенето на прѣвъзходния животъ; не е духътъ на онѣзи, които благородно съ носили товара на живота и съ прѣтърпѣли скърбта му; които съ прѣминали прѣзъ скърбта къмъ неразклатения покой. На този, който отблизо изучава попрището на нѣколко човѣци, често се вижда, че има зададени оп-

рѣдѣдени уроци, и тѣзи уроци се повтарятъ, до катъ се научатъ. Често чува човѣкъ да се казва, че животътъ на едни кого си е много труденъ; когато се анализира животътъ на онзи човѣкъ, почти всѣкога излиза, че онзи животъ се отличава повече съ упоритостъ или просто съпротивление отколкото съ приемане и готовност да се учи. За онѣзи, които не искатъ да се учатъ, животътъ е почти нестерпимо труденъ. Тѣ приематъ сътресението на ужасното нападение на събитията, като по-нѣкога се втургатъ като морскитѣ вълни, но тѣ не се подигатъ отъ тѣхъ, и когато прѣмине пороятъ, тѣ биватъ лишени отъ своитѣ притежания. Животътъ не е никога лесенъ за онѣзи, които чувствуватъ, но той е безкрайно по-лесенъ, ако е разположенъ човѣкъ да приеме уроцитѣ му и да намѣри въ опитността духовно обогатяване. Често се случаватъ, че онѣзи, които съ посрѣщнали събитията на живота съ стоически куражъ, внезапно намиратъ когато се поставятъ въ право настрояние, че морето се оттеглява и вѣтроветѣ намаляватъ свирѣпостта си. Въ всѣки случай, положително е, че смиреното настрояние поставя човѣка въ пътя не на лесни утѣшения, но на онази сила, която дохожда на онѣзи, които побѣждаватъ чрѣзъ приемане, и тѣй промѣняватъ трудността въ сила, скърбта въ сладостъ, и дисциплината въ мощъ.

Гредата и Съчицата.

Трудно е да видимъ други тѣй, както съ дѣйствително. При все това, чрѣзъ достатъчно наблюдение и размисление, можемъ да си съставимъ добро понятие за тѣхния характеръ и способностъ. Още по-трудно е да се видимъ такива каквито сме. Вѣроятно, ако нѣкой отъ насъ можеше да разбере само за една минута, точно какъ се той вижда на други, той щѣше да бѣде не малко изненаданъ. Характера, що мислимъ, че притежаваме, характера що други мислятъ, че притежаваме, и характера, що притежаваме, може да бѣдатъ три съвсѣмъ различни нѣща. Цѣлътъ на живота трѣбва да е да ги съгласимъ първия съ четвъртия, именно характера, що трѣбва да притежаваме. Урокътъ отъ факта, че е почти невъзможно да се разберемъ евѣршенно, дори и въ случай на интимни приятели, трѣбва да води

къмъ дълбоко смирение. Колко често се случва да ни мислятъ хората по-добри отколкото сме, да мислятъ, че имаме качества и такава степенъ сила, мъдростъ, и особено благородство въ характера, които въ сърдцето си знаемъ, че не сме постигнали.

Дѣйствително признателни трѣбва да сме, когато знаемъ, че други мислятъ какво ние притежаваме високо прѣвъзходство, защото това ги насърдава и имъ помага да върватъ, че сме каквито се виждаме да сме, и ако ние честно се стараемъ да осъществимъ, тъй напълно, както тѣ мислятъ, че осъществяваме, своя идеалъ, то въ това нѣма лицемерие. Но ние знаемъ, дори тѣ и да не знаятъ, колко жалко ние не успѣваме да сме такива, за каквото ни други мислятъ. Никой не може да узнае това безъ да бѣде смиренъ, и съ този урокъ за смирение трѣбва да се присъедини и урока за любовта. Кое е истина за насъ, истина е и за други. Ако се нуждаемъ отъ снисхождение за своитѣ недостатѣци, ако сме често тъй върно подобри, отколкото се виждаме да сме, както сме по-нѣкога по-лоши, отколкото се виждаме да сме, тъй сж и нашитѣ приятели. Познаването на собственитѣ наши слабости и погрѣшки трѣбва да ни прави много снисходителни да ги съдимъ, и, ако по-нѣкога подозираме, че тѣ не сж тъй достойни за похвала, както ни се струва, то ние навѣрно знаемъ, че тѣ често сж по-достойни за любовъ, довѣрие и дори похвала отколкото намъ се струва.

Дори и да не бѣше благоразумно да бждемъ снисходителни къмъ други, по причина на голѣмата нужда що имаме и ние отъ подобно снисхождение, пакъ духътъ на любовта трѣбва прилѣжно да се обработва по-причина на отразителното влияние врѣхъ собственитѣ наши сърдца. Жестокъ, критиченъ, нетолерантенъ духъ не може да бжди нѣкога честитъ или полезенъ въ най-добрия смисълъ; но който се старае да види добро въ други; да върва въ тѣхъ и да има надежда.

— „Дай ми око, що може да види Бога въ всичко, и ръка която да може да служи Богу съ всичко, и сърдце, което да Го благословя за всичко.“ — *Епископъ Секеръ.*

Нашитѣ Илюстрации.

На стр. 168 даваме портрета на добръ познатия на нашитѣ читатели герой на Манила, Адмиралъ Дюи. Съ блѣскавата си морска побѣда надъ Испанската флота въ залива на Манила прѣзъ лѣтото на 1898 г. Адмиралъ Дюи нанесе смъртенъ ударъ на Испанското владѣние въ Филипинскитѣ, които въ Парижкия миръ бидоха прѣдадени на Съединенитѣ Държави на Америка. Сжщо и на стр. 170 даваме портрета на Епископъ Х. Винсентъ съ кратъкъ биографически очеркъ.

Дъждътъ се види намъ изгубенъ, когато падне на пустиня, но той все изпълнява нѣкое Божие намѣрение. Тѣй е и Евангелското Слово, което пада на коравото сърдце; то по-нѣкога извършва най-послѣ едно промѣнение; и дори да не стори това, то остава людитѣ безотвѣтни.

„Съ дъждъ земята подновявашъ,
Боже, всеюй жедеи часть,
И душевни дарби давашъ;
Подари тѣхъ и на насъ.“

— Бжди благодаренъ за най-малкия даръ, и ще се удостоишъ да получишъ и по-голямъ.“ — *Тома Кемпски.*

— „Нека се стараемъ да показваме сладкия духъ на благодарностъ, отъ изгрѣването до захождането на слънцето.“ — *Спжрджонъ.*

КНИЖНИНА.

- Списания, вѣстници получени въ редакцията:
- Родина.** Илюстрирано списание за литература и обществень животъ. Год. II. Кн. VIII. София.
 - Свѣтъ.** Мѣсечно земеделческо списание за економия, земледѣлие и скотовѣдство. Год. III. No. 9. Варна.
 - Списание за Софийското Медицинско Дружество.** Издава Дружеството. Год. I. Брой 2 и 3. София.
 - Домашенъ Приятель.** Мѣсечно илюстрирано списание за наука, религия, промишленостъ и домакинство. Год. XII. брой 9.
 - Войнишка Сбирка.** Год. VII. Книжка III. София.
 - Мисълъ.** Литературно обществено списание. Год. X. Книжка VIII. София.
 - Библиографически Бюлетинъ.** Год. III. (1899), книги 1—4. Издава Софийската Народна Библиотека. София.
 - Отчетъ на Софийската Народна Библиотека за 1899 год.** София.
 - Библиографически Бюлетинъ.** Год. II. Книги 1, 2, 3 и 4. Издава Софийската Народна Библиотека.
 - Вѣстници:** „Нар. Права“, „Новъ Вѣкъ“, „Прѣпорѣцъ“, „Народенъ Листъ“, „Надежда“, „Мода и Домакинство“, „Реформъ“, „Пандесия“, и др.